

LAIVAS

No. 15. Metai XIII

Balandžio-April 8, 1933

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

" L A I V A S "

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

VERBŲ SEKMADIENIS.

E v a n g e l i j a .

MAT. 21, 1—9.

ANUO metu, kada jie prisiartino prie Jeruzalės ir atėjo į Betphagę prie Alyvų kalno, tuomet Jėzus siuntė du mokytinių, jiedviem sakydamas: Eikite į miestelį, kurs ties judviem, ir tuojau rasita pririštą asilę ir su ją asilaitę; atriškite ir man atveskite, ir jei kas judum ką nors tartu, sakykite, kad jų reikia Viešpačiui, ir tuojau juos paleis. Visa gi tai atsitiko, kad įvyktų, kas pranašo pasakytą šiais žodžiais: Sakykite Siono dukteriai: Štai, tavo karalius tau ateina romus, sėdėdamas ant asilės ir ant pajungiamosios asilaičio. Nuėjusiu du mokytinių padarė, kaip Jėzus jiedviem buvo įsakęs.

Jie atvedė asilę ir asilaitę, uždėjo ant jų dviejų savo rūbus ir užsodino jį ant viršaus. Labai didelė mišia tiesė savo drabužius ant kelio; kiti gi kirto medžių šakas ir klojo ant kelio. Ėjusios prie-

L e k c i j a .

PILYP. 2, 5—11.

BROLIAI: Turėkite savyje tokius jausmus, kokius turėjo Kristus Jėzus. Jis esmė būdamas Dievas, nelaikė išplėšimu būti lygus Dievui; bet jis pats save ištuštino, prisiimdamas tarno pavidalą, pasidaręs panašus į žmones ir viršujine išvaizda rastas kaip žmogus. Jis pats save pasižemino, pasidaręs paklusnus iki mirčiai, mirčiai gi kryžiaus. Todėl ir Dievas išaukštino jį ir dovanojo jam vardą, viršesnį už visus vardus, kad Jėzaus vardu prikauptų visoks kelias danguje, žemėje ir po žeme, ir kad kiekvienas liežuvis išpažintų, jog Viešpats Jėzus yra Dievo Tėvo garbė.

Šakyje ir paskui sekusios minios šaukė sakydamos: Osanna Dovidui Sūnui! Pagirtas teisie, kurs ateina Viešpaties Vardan !

M A L D A

Kad širdį tau skausmas kaip peiliais suspaus,
Kad žmonės pabėgs ir tavęs neužstos,
Pakelk tada širdį tu savo aukščiau

O bus tau kentėti lengviau!

Ei, bėg prie galingos šventosios maldos,
Ramiaus krūtinė vaitos.

Kaip balsimas sopulį kūno ramina,
Ir ugnį gesina, ir gydo žaizdas,
Taip alpstančią širdį malda atgaivina

JĖZUS KRYŽIŲ NEŠA

Prasidėjo kruvinoji kelionė. Žmonės sulipę ant stogų ir gonkų. Kiekvienas stengiasi pamatyti žmogų, vedamą nugalabinti. O jis?

— Jis su erškėčių vainiku ant galvos, vos-ne-vos pakeldamas velka ant pečių didelį rąstą, prie kurio neužilgo turės būti prisegtas...

Taip eina Jis miesto gatvėmis. Žmonės švilpia ir kaukia nesvietiškais balsais.

Matei, kaip paukštelė puldinėja, gailiai vaitodama, užpuolus neprieteliui mylimuosius jos vaikučius? Žiūrėk — kad įmanytų, savo sparneliais pridengtų juos nuo pavojaus, kad galėtų, savo silpnomis pajėgomis nubaidytų neprietelį!..

Bet štai ne paukštelė, tik motina puldinėja ir vaitoja, užpuolus neprieteliams mylimiausią jos Sūnelį. Mato Jį visą sudraskytą ir sukruvintą, mato arškėčių vainiką, mato kryžium prislogintą — kad įmanytų, pati savo silpnomis rankomis

pakeltų tą sunkų kryžiaus medį; savo motiniškomis lūpomis išbučiuotų tą išniekintą veidą... Vėržiasi pro minią prie Jo, kad dar bent sykį apsikabintų ir prispaustų prie širdies Tą, kurį jį mylėjo. Bet veltui, Marija, kamuojiš! Budeliai nesupranta Tavo širdgėlos, jie atstumia Tave atgal!

Motinos širdis toliau neišlaiko ir, anot padavimo, vargšė Marija apalpsta ir krinta ant žemės (Šiaudien ant tos vietos esanti maža Sopulingosios Motinos bažnytėlė).

Jėzus kalamas prie kryžiaus

Ką gi pasakysime apie Marijos sopulius, jei atsiminsime aną valandą, kada Marijos akyse budeliai ėmė kalti Jėzų prie kryžiaus? Kas supras motinos sopulius? Tau graudu darosi ir ima baimė, išvydus susopuliuotą gyvulį — ką gi kalbėti, jei išvystum visą sudraskytą, sulaužytais kaulais, sukruvintą žmogų? O jei jis būtų tavo brolis, tavo tėvas? O jei tai būtų tavo sūnus?.. — Iš skausmo plīštum!

Marija mato ne tik baisiai sukankintą mylimiausią savo Jėzų, bet stovėdama po kryžiumi ant Kalvarijos kalno mato ir tai, kaip budeliai vis dar labiau Jį kankina. Vieni jų plėšia pridžiūvusius prie sopulių rūbus, kiti ištiesia Jį ant kryžiaus ir ištempę rankas ir kojas, kaip didelėmis geležinėmis vinimis kala jas prie medžio... Sudunda kirvapentė į vini, ir toji perskrodus kojų ir rankų mėsas, gyslas bei kaulus, įsmenga į medį... Kraujas trykšta letakais pro vinių galvas ir liejasi ant kryžiaus ir ant žemės... Budeliai kelia kryžių aukštyn, o Jėzus visu kū-

no svarbunu pakimba ant vinių! Kybo Jis sopuliuose paskendęs lyg koksai kirminas! Ir dar blogiau negu kirminas, nes ir pasijudinti negali: nuo kiekvieno kūno suvirpėjimo vinyš vis skverbiasi gilyn į mėsą ir žaizdos vis daros didyn!

Pasaulis Jį apleido. Nėra kas Jį suramina. Nėra kas įpila balzamo į sopančią Jo širdį! Ne iš gero Jis šaukiasi į Dangų:

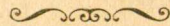
— Dieve mano, Dieve mano, kodėl mane apleidai?

Ką gi galėjo kalbėti Motinos širdis, girdint tą šauksmą, matant tuos kentėjimus? Teisingai prie Marijos yra prilyginami tie šv. Rašto žodžiai: Didelis, kaip marios, Tavo gailestis? Nes kiekvieną sopulį, kurį Jėzus iškentėjo — kentėjo ir Marija savo širdyje.

Kadangi mūsų yra kaltė, kad Jėzus Kristus kentėjo, — mūsų taipgi yra kaltė, kad ir Marija kentėjo. Tiesos žodžius parašė anas dailininkas, kuris iškalęs iš akmens Sopulingosios Motinos paveikslą apačioje padėjo parašą: Mes esame kaltininkai Jo Kraujo, o Jos ašarų!

Taigi mūs yra priedermė—atsiprašyti Mariją už tuosius sopulius ir mylėti Ją, kaip geriausią savo Motiną, ir gerbti, kaip brangiausią savo Geradarę ir kasdien Ją sveikinti: *Sveika Marija!*

Jeigu tu myli tą žmogų, kuris tau ką gera yra padaręs ir maloniai apdovanoji jį, ar neverta gi, klausiu, pamilti Mariją, kuri tiek gera yra mums padarius? Ar neverta už visus tuos Jos sopulius ir kentėjimus padovanoti Jai nors mažą gėlę, nors trumpą: *Sveika Marija?!...*

MARIJA SOPULINGOJI MOTINA

Štai kokius Marijos žodžius randame užrašytus vienoje senoje knygoje:

— Visi širdies sopuliai, visame pasaulyje kenčiami, sulyginus su sopuliais, kuriuos turėjo iškentėti motiniškoji mano širdis—yra tik kaip vandens lašelis, sulyginus su marių gelmėmis. Juo labiau kokį daiktą myli, juo didesnę širdgėlą jo netekus jauti! O jis, Jėzus, buvo didžiausia manomeilė. Jo gražiausias, skaisčiausias mano meilė. Jo gražiausias, skaisčiausias, skaisčiausias, skaisčiausias. Jo Dievystės didybė buvo saldyžiausias mano regėjimas. Apie Jį kalbėti — buvo mano širdies džiaugsmas. Apie Jį mąstyti — smagiausias man laiko praleidimas. Jo žodžiai ramino mano širdį, kaip gražiausias stygų balšas! Visą dan-

gų ir žemę, tarytum, turėjau aš, kada buvau šalia Jo.

Ir štai tą savo Meilę pasijutau esant man išplėštą ir didžiausiose kankinėse mirštančią ant kryžiaus... —

O! baisusis regėjime! Matau merdintį mylimą savo Sūnų, o pagalbos Jam suteikti negaliu... — O! koksai sopulys!

Iš skausmo nuleidžiu akis žemyn — o čia tie, kurie be širdies, be pasigailėjimo kankina mano Vienatinį... — O! kaip ankšta man pasidarė pasaulyje, kaip alpo mano širdis ir oro trūko kvėpuoti!

Nuožmioji mirtie!—sušukau iš skausmo — ką išplėsei tu man? Imk, imk kartu su mano Sūnum ir vargšę motiną, nes gyventi man karčiau bus, negu mirti!..

Pakėliau rankas į viršų, kad paskutinį kartą apsikabinčiau bent savo Mylimąjį, bet... neišgalėjau! Sopuliais užgulė mano širdį ir sunkiu akmeniu prislogino mano jausmus. Žado nebetekau...

Nieko daugiau negalėjau, kaip tik apsikabinus kryžių bučiuoti tą brangųjį Kraują, kurs iš Jo žaizdų žemyn medžiu riedėjo... Ir lūpos mano buvo kruvinos ir išblyškusieji veidai paraudo nuo kraujo, kaip raudonųjų rožių žiedai...

Taip jautriai rašytojas aprašo Marijos sopulius, kuriuos ji iškentėjo po kryžium. Ir man rodos, kad nerasi nė vienos pasaulyje moteriškės, kuri būtų tiek iškentėjusi. Juo didesnė meilė — juo didesnis ir sopulys, jos nebetekus. Kas gi galėjo turėti didesnę meilę, negu kad turėjo Marija savo Sūnui — Dievui?

Kentėjimų reikšmė

Apsvarstęs tuos Marijos kentėjimus, teisingai žmogus savęs klausies: kaip tai Dievas Mariją vieną kartą *palaiminta* vadiną, o kitą kart be jokio, rodos, pasigailėjimo apipila karčiausiais kentėjimų čemeryčiais?

Čia ateina mums į pagalbą protas ir šv. Raštas — jie išaiškina tą nesuprantamą išsyk dalykų suderinimą.

Nueik į Nemuno pakrantes, kur vandens vilnys kriokia ir žaliosios girios, toli-toli krantais nusidriekusios, paslaptinškai ošia... Žiūrėk! — Ar matai tarp krūmų pakrantėse, spygsančias balzganas uogas? — Nusiskink nors vieną jų, įsidėk į burną... — O ką? — Susiraukei? Net pakratė tave, nes uoga dar nenunokus. Ale atėik už mėnesio į tą pačią vietą, prie to pat krūmo — o rasi jau nebebalzga-

nas, bet raudonas, lyg kraujas, žemuogių uogas. Įsidėsi į burną — saldus jų skonis maloniai sužadins tavo gomurį. Kodėl tokią atmainą radai tose uogose? — Dėl to, kad per visą mėnesį saulės kaitra jas degino: ištraukė kartumą ir skonio joms pridavė.

Suprask iš tos uogos, kad ir žmogaus siela juo nori būti saldesnė ir geresnė, juo ilgiau turi ją deginti aštrūs sopuliai ir vargų spinduliai. Ir šv. Raštas tą pat sako: *ką Dievas myli — tą baudžia ir plaka kiekvieną, kurį Jis už sūnų sau prisūima!*

Jei norime įsitikrinti apie šių žodžių teisingumą, eikime prie šv. Istorijos. Tėnai rasime daugybes reikalingų mums pavyzdžių.

ROMA. — Jubiliejaus 1900 metų žmonijos atpirkimo pradėta čia keturiose bazilikose šventųjų durų atidarymu. Šv. Petro bazilikoje, Vatikane, šventųjų durų apeigoje pirmininkavo pats Šventasis Tėvas. Kitose trijose bazilikose — šie kardinolai: Pignatelli di Belmonte, Marchetti — Selvaggiani ir Cerretti.

Dalyvavo šiose apeigose gausias maldininkų suplūdimas.

JERUZALĖ. — Jo Eksc. Jeruzalės patriarchas Luigi Barlassina nustatė visą eilę specialių bažnytinių apeigų vietoje, kur žmonijos Atpirkėjas prieš 1900 metų kentėjo, mirė ir iš mirusiųjų prisikėlė.

Palmų (Verbų) sekmadienį įvyks iš Betfage procesija į Jeruzalę. Didįjį Ketvirtadienį maldininkai aplankys Siono kalną.

MARCICA, Ispanija. — Elektrinėms vieloms susikeitus, gaisras sunaikino bažnyčią. Gaisre žuvo rinkinys garsių ir labai brangių 16-jo šimtmečio stovylių.

KANČIA IR ŠV. PETRAS

Trejus metus Petras seka Viešpatį Jėzų. Pirmiau jisai vadinosi Simonas, Jono žvejotojo sūnus, bet Jėzus jį pavadino Petru. Šis vardas reiškia uolą. Nuolankus apaštalas šianakt mąstė apie visa tai. Jis prisiminė stebuklingą žuvų sugavimą ir jo paties nusistebėjimą kokiū dideliu pasisekimu po ištiso vakaro nenaudingo trūso; taip gi kaip jisai puolė prie Mokytojo kelių, tardamas: "Išeik nuo manęs, nes aš esu žmogus nuodėmingas, Viešpatie"; kaip Mokytojas pakvietė jį sekti paskui save ir nuo to laiko būti sielų žvejotoju; kaip jis apleido visą ir ėjo paskui to mylimo, kilnaus Žmogaus, Kurio išmintis buvo visą — apveikiaanti, kurio galybė tokia milžiniška! Jis atsiminė, kaip Mokytojas įteikė jam ir kitiems apaštalams galybę daryti stebuklus, ir kaip nustebinti jie buvo, kuomet raiši vaikščiojo, kurti girdėjo ir sergantieji atsikėlė sveiki. Jis mąstė apie visus pamokslus, kuriuos girdėjo, kurie teikė saldų suraminimą vargšams, mokino meilės Dievo ir artimo, ir smerkė biaurias veidmainystes tų gudrių Rašto žinovų, farizėjų ir žydų kunigų.

Pamaži pasidarė aišku, kad tas Dailydė įrodo save Mesijum, lauktuojų per šimtmečius; Jis net pareiškė, kad esąs Dievo Sūnus. Jo mokslo prakilaumas, darymas stebuklų, ir išsipildymas senų pra-

našyščių Jame įrodė ir tvirtino Jo pareiškimų tikrumą.

Petras prisiminė, kaip Mokytojas prižadėjo savo kūną, kaip valgį, ir savo kraują, kaip gėrimą, ir kaip, mokytiems nesuprantantiems ir nepriimantiems šio apreiškimo už teisybę; Jis paklausė dvylikos: "Ar jūs irgi išeisite nuo manęs?" Tuomet Petras atsakė: "Viešpatie, kur gi mes eisime? Tu vienas turi amžino gyvenimo žodžius. Ir mes tikime ir žinome, kad Tu esi Kristus, Dievo Sūnus."

Petras niekadęs neužmąšo kaip Jėzus maloniai į jį pakreipė savo gražias akis po to tikėjimo akto į Mesiją ir Mokytojo Dieviškumą.

Petras apmąstė ginčius, kuriuos dvylika varydavo klausime, kuris jų bus garbingiausias. Jie laukė galingos pasaulinės karalystės, kurioje Kristus valdys kaip imperatorius, ir kurioje jie užims aukštas vietas. Bet subarimas, kuriuo Jis juos sutrugdė ir svarba, kuria Jis paženkliavo nuolankumą ir atsidavimą kitiems patarnauti, palengva įtikino juos kad pranašauta karalystė nebus šiame pasaulyje.

Net ir dabar Petras nebuvo pilnai įsitikinęs. Mokytojas, šis Dailydė, buvo neišmatuojamas Savo mokslo gilume. Vienas galėtų jį apmąstyti per šimtmečius ir dar rastum jame naujų idėjų, minčių. Visuomet, net ir tuomet, kai kas nors turėjo galybę daryti stebuklų Jo vardu, tikėjimas buvo bandomas. Petras prisiminė tūkstančius, kurie atėjo ir išgirdo, kurie rodėsi didžiai ir giliai sujudinti, ir kurie po to pasitraukė netikinti. Jis matė farizėjus nepajudintus net ir kuomet numirėliai prisikėlė. Šianakt, o Dieve, kaip galėtų tai būt: jis matė kaip vienas iš apaštalių vedė minią suimti Mokytoją!

Petras mąstė ir gi kaip Jėzus jam

kartą pareiškē, kad Simoņas tai bus Uo-
la ir ant tos uolos bus pastatyta Jo Ba-
žnyčia, prieš kurią pragaro vartai netu-
rēs galybės; Petruī (uolai) atiduoti bus
dangaus karalystės raktai, ir visą ką jis
ant žemės uždaraus, bus laikoma kaipo
uždrausta danguje, ir visą ką daleis ant
žemės, bus laikoma danguje kaipo daleis-
ta. Petras dabar matē, kad jam teko aukš-
čiausioji valdžia, pirmiutinē rolē.

Jis mąstē apie šią naktį, kada dvyli-
ka buvo susiėję su Kristumi vakarienės
salėje, ir Mokytojas ėmē duoną ir vyną
ir paskelbē, kad tai Jo Kūnas ir Kraujas.
Dabar ta paslaptis buvo jiems išrišta —
kaip jis galėjo jiems duoti savo kūną
valgyti ir kraują gerti. Jisreikalavo ti-
kėjimo, ir Jis jį bandė, bet Jis tikrai tu-
rėjo galybę išpildyti visą tai, ką Jis pri-
žadėjo. Kaip kad Jis buvo suteikęs apaš-
talams savo galybę daryti stebūklus, da-
bar ir gi Jis ėteikē galybę pašvęsti duo-
ną ir vyną ir permānyti juos į tikrą Jo
kūną ir kraują. Atsiminimas šio įvykio
beveik apsvaigino Petrą.

Šiąnakt jis nenorēja leisti, kad Jėzus
mazgotų jo kojas. Jis manē, kad toks ga-
lingas ir garbingas Mokytojas neturėtų
mazgoti kitų kojas. Bet Mokytojas jam
grāšino: “Jei tave nenumazgosiu, netu-
rēsi dalies nu manim.” Petras pasidavē.
Petras prisiminē, kad per Kristaus pamō-
kinimus visur tas reikalavimas nuo-
laikumo ir savęs atsidavimo vargšų tar-
nybai.

Tada atsiminē tą ilgą maldą Darže-
lyje, baisią tą Išganytojo kančią, ir rimtą
pabarimą: “Kodėl miegate? Kelkitės,
mūskitės, idant neįeitumėte į pagundą.”
Kuomet Jis rado juos bemiegančius — jį
ir kitus du, kuriuos Jis buvo pasiėmęs
su savim toliau į Gethsemanį. Jis mąstē,
kaip miniai atvykus, jis ištraukē savo ka-
laviją ir nukirto tarno ausį; bet Moky-
tojas uždėjo ir sugydē tą ausį. Net ir po
stebūklingo minios atgaliaus puolimo žė-

mėn, tie piktadėjai Kristų nuvedē.

Tuomet apaštalai išsiskirstē. Ne kartą
Mokytojas į juos kalbėjo, kad Jis bus
apjuoktas ir nužudytas. Baimē apėmē
juos visus. Jei jų Mokytojas bus nužudy-
tas, tai ir jie tą patį likimą pelnys. Pet-
ras atsiminē kaip jis ir kiti, tik šiąnakt
su pasididžiavimu kalbėjosi tarp savęs,
kad ir mirti jiems reikėtų, jie niekadus
Jo neužsigintų. Todėl, vietoj pabėgti ir
kur nors pasislėpti, Petras ėjo paskui, iš-
tolo.

Jis atėjo prie aukščiausiojo kunigo
namo ir buvo įvestas į kiemą, Jėnui tar-
pininkaujant, kuris buvo pažįstamas aukš-
čiausiam kunigui. Tuomet Petras ištolo
regėjo, kas darėsi.

Jis daug parodē drąsos čion įeida-
mas. Bet padarē klaidą; jo drąsa nebuvo
tvirta. Kuomet vartiniakē paklausē jo:
“Ar tu neesi iš mokytinių to žmogaus?”
“Neesu,” jis atsakē. Jis prisipažins, ma-
nē sau Petras, tai jie jį suims. Jug jis
aukirto tarno ausį darželyje. Tuomet ki-
ta tarnaitē tarē: “Ir tas su Jėzumi Naza-
rėnu buvo.” Petras užsigynē, prisiegda-
mas: “Nepažįstu Jo.” Trečią kartą ki-
tas kaltino jį sakydamas: “Ar aš nema-
čiau tavęs darže su juomi? Tavo gali-
lėjiška tarmė, jie jam sakē, išduoda
tave.” Bet Petras pradėjo keiktis ir pri-
siegoti, jog nepažįsta to žmogaus.

Gaidys pragydo. Kristus tuomet pra-
eidamas prieangyje, atsigrėžęs pažvelgē
į Petrą. Atsiminē apaštalas Viešpaties
žodžius: Jog pirmiaus, nei gaidys pragys,
tris kartus manęs užsiginsi” — ir jis
save statėsi ištikimiausiu!

Vargšas Petras! Jis nebuvo niekšiš-
kas bailys: jis nebūtų visai į tą vietą
atvykęs. Kiti apaštalai pabėgo ir pasislė-
pē. Apie juos nieko nebuvo girdėti iki po
nukryžiuavimo. Bet, išgelbėti savo gyvybei,
jis pasiryžo meluoti, net ir išsiginti savo
tikėjimo. Būkime teisingi — neprietarin-
gi. Tose aplinkybėse vargu iš mūsų kas

nebeusidėtų!

Mokytojas, nelaisvis, atsigrėžia ir pažvelgia į jį, ir Petras atsimena pranašystę išsigynimo. Jis atmena išnaujo kiek jis tam maloniam Žmogui yra kaltas. Ar viskas pasibaigė, pražuvo? Ar yra vilties atleidimo už tokią baisią kaltę? Ar tik visiška beviltis pasilieka?

Petras išėina gailiai ir karčiai verkdamas. Jis kovoja su savimi naktį tą patį laiką, kai budeliai niekina Jėzų. Jis prisimena, kiek sykių Kristus atleido nusidėjėliams, ir jis meldžiasi, kad ir jam būtų atleista. Jo širdis banguoja meile. Jis dabar jaučia, kad jie gali nužudyti

Mokytoją, jie gali suimti visus apaštalus; jie gali ištrinti viską, kas gera, krauju, bet jie nepajėgs sunaikinti meilę, kurią jis jaučia Mokytojui, kuris ir yra Dievo Tėvo Sūnus.

Šioje meilės ir gailėjimosi bangoje Petras randa atleidimą ir ramumą. Jis verkė taip dažnai, kad jo veide pasidarė nuo ašarų relikviai, ir galutiniai jis paguldė savo galvą už savo Mokytoją, žinodamas kad bus dangaus karalystėje su Kristumi, kurį jis taip mylėjo. Jo iš nuodėmių pasikėlimas moko mus nenustoti vilties nors ir būtime labai nusikalte.

Antanas F. Ignotas.

* * *

PASNINKO NAUDA

PASNINKAS PAKELIA DVASIA

Kada koks daiktas savo judėjime artinasi prie žemės, sakome, kad jis puola žemyn; kada gi tolinasi nuo žemės, sakome, kad kyla aukštyn, arba lekia aukštyn, kaip paukštis.

Žmogaus kūnas yra imtas iš žemės, todėl jis ir linksta prie žemės, rūpinasi žeme ir tuomi, kas ant jos yra, nes iš žemės jis gauna sau maistą, drabužį, pastogę, ant žemės randa visa, kas jam yra reikalinga, todėl jis ir lenkia savo galvą prie žemės, kaip koks gyvūlys.

Toks kūno rūpestis žemiškais dalykais būtų geras ir naudingas, jeigu jis ieškotų gerybių tik tiek, kiek jam yra tikrai reikalinga, jeigu jis neperžengtų, prigimtini nustatytų rubežių. Tačiau, čia ir glūdi jo ir viso žmogaus nelaimė, joga kūnas veržiasi prie žemiškų gerybių daugiau, negu jam reikia, o tam veržimuisi nėra rubežių, juo kas daugiau turi, daugiau trokšta ir siekia ir taip be galo ir be krašto.

Kadangi kūno jėgos yra apribotos, o jo žemiškų gerybių troškimai neapribo-

ti, todėl jis kovoja prieš dvasią nori ją užkariauti ir patraukti į savo pusę, padaryt iš jos savo vergą ir priverst dirbt savo reikalams, kad dvasia nieku daugiau neužsiiminėtų, kaip tik kūno reikalais.

Jeigu kūnui pasiseka užkariauti dvasią ir priverst ją išimtinai rūpintis žemiškais dalykais, tuomet įvyksta dvasios nupuolimas, nes dvasia krinta ant žemės ir patenka į kūno valdžią, kaip kad paukštėlis pašautas krinta žemyn ir patenka į medžiotojo rankas, kuris daro su juo ką nori.

Pasninkas, silpnindamas kūną ir varžydamas jo reikalus, paliuosuoja dvasią iš kūno vergijos ir suteikia jai progos pamesti žemiškus reikalus ir užsiimti savo dvasiškais reikalais, kurie tiek kartu yra aukštesni už žemiškus, kiek kartu daugus yra aukštesnis už žemę. Tuomet įvyksta dvasios kylimas aukštyn nuo žemiškų daiktų, prie dangiškų.

Pasninkas suteikia dorybių.

Žmogus tik tada ryžtasi atiduoti vieną gerybę už kitą, kada jis mato, kad ši pastaroji yra jam daug naudingesnė ir reikalingesnė, negu anoji. Atiduoda pav.

pinigą už maistą ir drabužį, nes maistas ir drabužis yra daug reikalingesnis dalykas, negu pinigai. Darbininkas atiduoda savo kūno nuovargį su džiaugsmu dirba sunkiausias darbus, jeigu tikisi aukšto užmokesčio.

Jeigu tat žmogus varžo kūną ir ima jį į nelaisvę, jeigu atsižada kūno smagumų ir kenčia kūno skausmus, kurie plaukia iš pasninko ir kitų apsimarinimų, ženklas, kad tikisi kokios gėrybės, kurią mano nusipirkti tais kūno suvaržymais.

Šio pasaulio sūnūs varžo kaip kada savo kūną ir susilaiko nuo daugelio dalykų, kad apturėtų kokią žemišką gėrybę, laimėjus lenktynes, savo vardą padarius garsų, kūną pagražinus ir t. t. Apie juos kalba šv. Povilas, sakydamas: "*Kiekvienas, kuris eina imtynėmis nuo viso susilaiko. Jie juk tai žaro, kad gautų pragaištanti vainiką, mes gi nepragaištanti.*" (1. Kor. 9, 25). Žmonės tat gali susilaikyti nuo daugelio dalykų, kad laimėjus pragaištanti vainiką, bet kad laimėjus nepragaištanti, reikia nepragaištantių amžių gerybių didesnės meilės, negu pragaištantių, kad pajęgtume atiduot šias pastarąsias už anas. Tokia žmonių gerybių meilė viršija įgimtas žmogaus jėgas, todėl jeigu žmogus ją turi, turi ne iš savęs, o tik iš Dievo. Kas tat pasninkauja ne žemiškais, o tik dangiškais tikslais, tas parodo, jogei yra gavęs iš Dievo dangiškų gerybių meilę, o su ja ir visas dorybes, kurias plaukia iš meilės. Pasninkaudamas gi dar labiau stiprina savyje tą meilę ir su ja surištas dorybes, teisingai tat sakoma, jogei pasninkas suteikia dorybių, jis plaukia iš tų dorybių, kurias Dievas pasėjo žmogaus širdy, bet jis stiprina ir augina pasėtasias, kaip, kad šiluma, lietus ir saulė augina pasėtą grūdą.

Pasninkas suteikia nuopelnų

Sulyg teologais mes pelnome pas

Dievą užmokestį ne dorybėmis, o gerais darbais. Juk ir pas žmones mokama atlyginimą ne už palankumą, gerą širdį, ar norą dirbti, bet už atliktą darbą. Tačiau, dorybės yra reikalingos, nes jos suteikia darbui vertę Dievo akyse. Geriausias darbas, jeigu jis plaukia ne iš Dievo meilės, o iš žmogiškų nuodėmingų palinkimų, neturi vertės pas Dievą. Štai evangelijoje taikiai minimi pariziejai buvo darę daug gerų darbų ir meldėsi ir pasninkavo, ir pavargėlius šelpė, bet pas Dievą nieko nepelnė sulyg Išganytojo pareiškimu, nes ne dėl Dievo dirbo, o tik dėl savo tuštybės, dėl žmonių pagymimo.

Taigi ne kiekvienas pasninkas suteikia žmogui nuopelnų danguje, o tik tas, kuris plaukia iš Dievo meilės, iš noro eiti Kristaus pėdomis, išpildyti Bažnyčios įsakymą, padaryti atgailą už nuodėmes, atsilyginti Dievo teisingumui, tik toks pasninkas suteikia mums tas gėrybes, kurias pelnė Seno ir Naujo Įstatymo šventieji.

Turėdami prieš akis taip dideles pasninko naudas, prašykime Viešpaties malonės, kad pamylėtume pasninką ir kad tinkamai praleistume tą šventą laiką, kuris yra skirtas mūs išganymui.

THOMPSON, Conn. — Per šv. Kazimierą, kovo 4 d. vakare į švč. Marijos Kolegiją atvažiavo Jo Eekscelencija vyskupas Petras Būčys, M. I. C., D. D., Marijonų Kongregacijos dabartinis generolas. Jo Eekse. ant rytojaus atlaikė Kolegijos koplyčioje šv. Mišias rytinėmis apeigomis, sekmadienį praleido Thompson, o pirmadienį iš ryto, atlaikęs šv. Mišias, išvyko į Washingtoną, D. C.

NEW YORK, N. Y. — Kun. J. Corbett neseniai aiškino, kad katalikų Bažnyčia šv. Raštą ragina skaityti kasdien kaipo dvasišką skaitymą, vartojant Bibliją patvirtintą vyskupo ir šv. Tėvo parašais.

4085201

Malonūs Praeities Atsiminimai

(Skiriu savo Vadovo a. a. Tėvo Felikso
Kudirkos atminčiai).

Kun. A. Petrauskas, M. I. C.

Jėzus Petro laivelyje — ir mūs laive.

Laivų savininkai rūpinasi kiek galėdami publikai įtikti ir kuo daugiau sau iš to naudos turėti. Dėl "biznio" žinoma, ne dėl pamaldumo, jie turi įsitaisyti laivuose ir kopyltėles, kad kunigai ir tikintieji galėtų jomis pasinaudoti ne tiktai švenomis, bet ir šiokiomis dienomis.

Paprastai duodama viena kuri di-
desnė laive salė, įrengiama tenai laikinis altorius ir, kai pasažierių dauguma ilsis, katalikai renkasi garbinti savo Viešpatį. Visi kaip pirmaisiais amžiais: pagonims miegant katalikai rinkosi melstis. "Bremeno" savininkai sumaningai padarė. Kad nereikėtų nuolat rengti ir nurengti altorių, jie padirbdino nuolatinį katalikams altorių sienoje papuoštą 11 apaštaly figūromis, gražiai elektra ir vaškiniėmis žvakėmis apvšiečiamą. Šv. Mišioms arnotai visų spalvų naujutukai ir gražūs, indai, mišolas, rankšluostėliai, ampulkos, žodžiu, viskas, kas prie šv. Mišių reikalinga, įtaisyta. Yra net tam tikras tarnas priskirtas šv. Mišioms tarnauti. Vaikinas labai mandagus ir maldingas.

Mudu su T. Kudirka laikydavome kasdien šv. Mišias. Patarnaudavo mudviem arba tasai laivo paskirtasis zakristijonas — tarnas, arba patys vienas kitam. Kartu su mudviem važiavo dar apie 6 kunigai. Jų tarpe vienas lietuvis, bet tasai kažkodėl niekad nesirodydavo mūsų kopylčioje.

Žmonėms taip pat rūpėjo laive pasimelsti. Daugelis iš vakaro sužinoję mudu katalikų kunigu esant, teiravosi, kurią valandą būsiančios šv. Mišios, kad ir jie

galėtų ateiti. Tačiau nedaug kas į mudvių šv. Mišias ateidavo dėl to, kad buvo per anksti. Jei kas eidavo, tai į vėlyvesniasias.

Neturėdamas laikrodžio — kėliko, kiek aš pirmąją naktį prisikamavau! Bijodamas pramiegoti savo valandą, po du kartu turėjau žibinti šviesą: 2 val. ir 3:30 val. Pagalios būčiau pramiegojęs, jeib Tėvas Kudirka neateina manęs prikelti. Pakirdintas, skubinausi per keliolika minučių apsirėdyti ir vos persižegnojęs bėgte nubėgau į kopyltėlę.

Pirmas šv. Mišias laikė T. Kudirka, o aš skubinausi, manydamas, nebūsiu kam patarnauti. Apsirikau. Patarnavo zakristijonas. Taigi aš turėjau užtektinai laiko pasimelsti ir prie šv. Mišių prisirengti.

Kokio malonaus daro išpūdžio šv. Mišias laive vidury marių. Maa prisiminė laivelis, kuriame plaukė apaštalai su Jėzumi Kristumi. Kaip jauku šalia savo geriausiojo Išganytojo! "Ko nusigandote, mažatikiai?"... "Nesibijokite, tai aš esu!"... Girdžiu tarsi iš paties Kristaus lūpų išeinančius pilnus suraminimo žodžius. Tas juk Jėzus ir su mumis plaukia "Bremeno" laive. Jis tą pat kiekvienam savo mokiniui kartoja. Jei Viešpats su mumis, tai ko galima bijotis?

Sekmadienio dieną buvo ne tiktai anksti ryte pamaldos, bet ir vėliaus—suma visiems katalikams. Reikia pasakyti, kad pasirūpino visi išpildyti Bažnyčios prisakymą. Sekmadienyje per sumą, kurią laikė vienas iš bendrakeleivių — amerikietis vokiečių, prisirinko pilnutėlė mūsų kopyltėlė. Labai gražiai pagiedojo visi maldiaškai angliškai ir vokiškai keletą

šventų giesmių. Nuotaika buvo kuo puikiausia. Nuostabu buvo man pirmą kartą dalyvaujant tokiose iškilmėse. Išgirsti visus katalikus: ir vyrus ir moteris giedančius unisono bažnytines giesmes. Ponai, ponios, panelės — visi iš išvien dalyvauja Kristaus aukojė! Viena panelė grojo

vargonėliais čia pat prie sienos pastatytais...

Vadinasi, ne tik Lietuvoje žmonės moka melstis ir garbinti Dievą — Jį garbina visos pasaulio tautos, įvairiomis kalbomis kyla į Dangų Jo garbė!...

oOo

—oOo—

LIETUVIŲ KATALIKŲ KONFERENCIJOS NUTARIMAI

Lietuvių Katalikų Vakarinių Valstybių konferencija, įvykusi praėjusį sekmadienį, šv. Jurgio parap. salėj, buvo gausinga ir atstovais ir nutarimais. Išklausius eilę turiningų referatų ir pranešimų, priimta šie svarbūs ir reikšmingi nutarimai:

I.

Kadangi A. L. R. K. Federacijos 23 kongresas įvyks šiemet, Chicago, Ill.

Kadangi šiemet tikimasi sulaukti Chicago daug svečių iš visos Amerikos kraštų ir net iš Lietuvos iš priežasties Pasaulinės Parodos ir kongresas bus gausingas atstovais ir svečiais;

Kadangi 23 kongreso surengimo ir svečių priėmimo atsakomybė krinta ant Chicago ir apylinkių lietuvių katalikų;

Kadangi nuo tinkamo kongreso surengimo daug pareina kongreso pasisekimas ir pačios organizacijos veikimo išplėtimas —

Dėl to Lietuvių Katalikų Vakarinių Valstybių X konferencija nutaria:

1. Prašyti A. L. R. K. Federacijos Centro valdybos, kad 23 kongresą rengtų rugpiučio 22, 23 ir 24 dd.

2. Prašyti Kunigų Vienybės Chicago distrikto, kad paskirtų kongresui vietą ir suorganizuotų iškilmingą kongreso atidarymą bažnyčioje.

3. Prašyti Vargonininkų Sąjungos kuopos, chorų ir visų geriausių mūsų muzikos meno jėgų, kad suorganizuotų iškilmingą ir gražų koncertą.

4. Prašyti lietuvių moterų katalikų draugijų, kad brangių svečių pagerbimui suruoštų puotą.

5. Prašyti visų Chicago ir apylinkių lietuvių katalikų organizacijų, draugijų ir klubų, kad tuoj prisidėtų prie Federacijos ir išrinktų į 23 kongresą atstovus, laikantis konstitucijos 4 skyriaus, 23 parag. (kongresui siunčia delegatų: a) Apskritys — 5, b) skyrius — 3, c) kuopa — 1, d) draugijos ir organizacijos turinčios iki 100 — 1, o turinčios virš šimto — 2, e) Katalikų laikraščių redakcijos — 1, f) Centrinų organizacijų centrai turintieji iki 1000 narių — 1 ir po vieną atstovą nuo kiekvieno sekančio 1,000 ar jo dalies ne mažesnės kaip 100).

6. Prašyti centro valdybos atsišaukti į visas Amerikos lietuvių katalikų organizacijas, draugijas ir visą visuomenę, kad suorganizuoti gausingą Federacijos 23 kongresą, kad jį būtų galima vadinti Amerikos lietuvių katalikų kongresu pilna to žodžio prasme ir kad tuo būdu suvienyti visas mūsų jėgas katalikiškai ir tautiškai akcijai.

7. Federacijos kongreso rengimo organas — Chicago Federacijos apskritis, kuris ir visas kongreso rengimo komisijas sudarys.

MŪSŲ DARBAI

CHICAGO, Ill. — Marijonų Kolegijos Rėmėjų įsteigėjas a. a. Kun. Felikso Kudirkos mirties pirmose metinėse sukaktuvėse kovo 24 dieną Aušvos Vartų bažnyčioje buvo iškilmingos už jo sielą pamaldos, kurias atlaikė jo įpėdinis, Kun. V. Kulikauskas, M. I. C., Amerikos Marijonų Provincijolas, patarnaujant gerb. kunigams J. Mačiulioniui, M. I. C. ir A. Jeskevičiui, M. I. C.

Šių pamaldų proga ryte bažnyčioje gausiai susirinkusiems gražų pamokslą pasakė Tėvas Vincentas Kulikauskas.

Tėvo Felikso daugybė gerbėjų ir Aušros Vartų mokyklos mokinių aukėjo už jo sielą tą pat rytą šv. Komuniją.

Vakare už velionį ir visus mirusius Marijonų geradėjus, buvo atlaikyti gedulingi mišparai, apeita Kruvini Kryžiaus Keliai ir šių pamaldų dalyviams švč. Sakramentu suteiktas palaiminimas.

ANTANAS BACEVIČIUS
Mar. Kol. Rėm. Chicagos Apskričio
pirmininkas.

Po tam parapijos sevetainėje įvyko Chicagos Apskr. Mar. Kol. Rėmėjų susirinkimas, pirmininkaujant mūsų nenuilstančiam prieteliui, Antanui Bacevičiui iš North Side's ir sekretoriaujant 19 skyriaus pirmininkui Antanui Grybui.

Komisijų pranešimai iš Federacijos dešimtosios konferencijos; Tėvo Kudirkos paminklo fondo rėmėjų, kurie jau virš \$500.00 turi surinkę ir galutinai nutarta Klegijos Rėmėjų Septintąjį Seimą šaukti Chicagoje, West Side'je Aušros Vartų parapijos svetainėje, rugsėjo 17 d., 1933 m., tai yra Šv. Praaciškaus penkių žaidžų šventėje arba trečiame Sėjose mėsio sekmadienyje.

Marijonų Kolegijos Rėmėjų Centras ir Chicagos Apskritis, visiems Kolegijos Rėmėjų Skyriams, jų Valdyboms, nariams, aukotojams ir "Laivo" skaitytojams, siunčia Velykų šventės proga nuširdžių sveikinimų su linkėjimais šiuose Kristaus Kančios Šventuose Metuose susilaukti darbų su ušarbiais, kad vėl mums grįžtų senas paprotys Kolegijos palaikymui "dienos uždarbi" aukoti.

Reikia pažymėti, kad bekuriant Marijonų Bernaičių Kolegiją, per keletą metų mūsų geradarių darbininkų aukojama "dienos uždarbys" švč: Marijos Kolegijai davė rimos pasparos. Daugumos siūlėlis, sako patarlė, vargšui marškinėliai. Daugumos centelis — našlaičiui rūbelis.

Marijonų Bernaičių Kolegija mūsų geradarių sveikinimų Velykinės dovanėlės prašo ir laukia. Siunčiant aukas prašome adresuot šiuomi antrašu:

*Marian Fathers,
2334 So. Oakley ave.,
Chicago, Illinois.*

*Aukotojai a. a. Tėvo Felikso Kudirkos
paminklo statymo fondui.*

M. Krakauskiutė, Baltimore, Md.	1.00
O. Stakaitis, Bristol, Conn.	1.00
V. Jodelis, Chicago, Ill.	1.00
Ona Saukaitis, Bristol, Conn.	1.00
M. Petrauskas, Bristol, Conn.	1.50
Mrs. A. Steponaitis, Rochester, N. Y.	2.00
A. Sklenis, Athol, Mass.	1.00
Mrs. E. Stroga, Orange, Mass.	2.00
U. Kuilienė, Staughton, Mass.	2.00
O. Milašauskienė, Kenosha, Wis.	1.00
M. Stankienė, Kenosha, Wis.	2.00
Mrs. Švilpauskienė, Melrose Park, ...	2.00
C. Karskis, Atlein, B. C. Canada, ...	2.00
K. Jasukevičienė, Worcester, Mass.	1.00
E. Frankiutė, Worcester, Mass.	2.00
R. Šapalienė, Niagra Falls, N. Y.	4.00
Bridgeporto troko keleiviai, Chic.	2.00
Melelių sodinime dalyviai Mariaa Hills, Illinois	35.27
F. Varnas, Amsterdam, N. Y.	2.00
P. Mačiulienė, ir O. Stulginskienė, Water bury, Conn.	2.00
S. Viličiūtė, Hartford, Conn.	1.00
Kun. Juškaitis, Cambridge, Mass.	3.00
Mrs. Bitinienė, Chicago, Ill.	3.00
M. Kazlauskaitė, Maspeth, N. Y.	2.00
P. Gudžius, Melrose Park, Ill.	5.00
N. ir E. Jodkai, Lawrence, Mass.	1.00
J. ir Pr. Jančai, Lawrence, Mass.	2.00
A. Beinoraitė, Hinsdale, Ill.	5.00
O. Peleckienė, Mt. Carmel, Pa.	1.00
M. Kilmoniūtė, Mattapan, Mass.	1.00
S. Grinevičienė, E. Newark, N. J.	1.00
O. Marcinkus, So. Boston, Mass.	1.00
A. Luertas, Chicago, Ill.	20.00
F. Gadovich, Steger, Ill.	1.00
Pr. Bacevičienė, Chicago, Ill.	2.00
B. Nenartonis, Chicago, Ill.	5.00
E. Aštažauskienė, Frackville, Pa.	15.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams
už aukas. Kol. Rėm. Centras

WATERBURY, Conn. — Misijose nuostabiai žmonių daug dalyvavo. Klebonas sakė, kad apie 2,500 kvitelių gauta, o kiek ten būta be kvitelių? Prie komunijosėjusių — kasdien tokia didelė daugybė per visą misijų savaitę, kad kasdien išdalyta budavo po 3 didelių kūpkų.

Kunigai sako, kad šiemet Waterburyje žmonės gausiausiai naudojami Re-kolekcijomis... Misijonierius čia gerokai pavargo!

A. † A.

BOLESLOVAS SEKLECKIS

Marijonų Koleg. Rėm., mirė lapkričio 23 d., 1932 m. Chicago, Illinois. Dvejos šv. Mišios už jo sielą kovo 30 ir 31 dd. buvo atlaikytos Marijonų Vienuoelyne. Visų Rėmėjų prašome sukalbėti už jo sielą dalį Rožančiaus.

A. † A.

VERONIKA JARECKIENĖ

Marijonų Kol. Rėm., mirė kovo 23, 1933 m. Chicago, Ill. Dveiose šv. Mišiose jos sielos atminimas Marijonų Vienuoelyne balandžio 23 ir 24 d. Visų Rėmėjų prašome už mirusią sukalbėti dalį Rožančiaus.

A. † A.

URSULĖ ALKEVIČIENĖ

Marijonų Kol. Rėmėja, mirė sausio 29 d. 1933 m. Baltimore, Md. Dveiose šv. Mišiose Marijonų Vienuoelyne jos sielos atminimas buvo kovo 29 ir 30 dd. Visų Rėmėjų prašome už jos sielą aukoti šv. Rožančių.

TĖVE, TEESIE TAVO ŠVENTOJI VALIA

Ir vėl liūdna žinia! Vėl naujas ašaromis aplaistytas, kapas! Vėl nebetekome vieno nuolau ir darbštaus Bažnyčios ir tėvyinės darbininko!...

Šių metų vasario 16 dieną, Kaune, šv. Luko ligoninėje apledo ši pasauli dar visai jaunas, galima sakyti, nesulaukęs nė 40 metų, Tėvas Zigmas Drabnys (Drobnė), Marijonas.

Jaunai Marijonų Kongregacijai, kuri tiek daug yra užsimojusi audirbti, o maža turi darbininkų, tai ne menkas smūgis!

A. a. Tėvas Zigmas buvo kilęs iš Merkinės parapijos, Veismūnų kaimo. Gimęs 1892 m. Kunigų seminariją ėjo Vilniuje. Kelerius metus padirbęs didžiulėje ir neramioje Rodunios parapijoje, ištojo į Marijonų Vienuoliją Marijampolėje. Čia atlikęs noviciatą, buvo pasiųstas į Kauno universitetą baigti aukštųjų mokslus. Baigęs universitetą, buvo

paskirtas į Žemaičių Kalvariją vikaro pareigoms eiti. Šias pareigas beeidamas nusišaldė, susirgo plaučių sloga. Iš to išsivystė džiova, kuri ir nuvarė jaunuolį į kapus.

A. a. Tėvas Zigmas buvo tikras vienuolis: pamaldus, nuolankus, savęs atsidėjęs, be galo darbštus ir išstvermingas darbe... Aš iš paties vienuolio lūpų girdėjau apie jo nuveiktus darbus Rodunios parapijoje, kur jam vienam reikėjo aprūpinti apie dešimtis tūkstančių parapijonų. Neretai reikėdavę nuo 6 valandos ryto ligi 9 — 10 valandos vakaro prasėdėti klausykloje, per išstis dienas važinėti pas ligonius, kurių didžiojo karo metu buvo padaugėję. Aš ir pats savomis akimis mačiau velionio darbštumą tiek Marijampolėje, tiek Kaune, tiek paskutiniu laiku Ž. Kalvarijoje. Jo klausykla beveik visuomet būdavo apgulta noringų prieti

išpažinties. Atlikęs bažnyčioje savo darbą ėjo prie draugijų. Jei dar kiek atliekamo laiko rasdavo — rašydavo į laikraščius žinių ir straipsnių...

Buvo ati Dievo apdovanotas pamoks lininkas. Jis turėjo tą dovaną, kad mokėjo suprasti vargdienio kaimiečio sielos gelmes ir pataikydavo jam taip prabilti, kad anas viską kaip ant delno suprasdavo. Jo pamokslų žmonės mėgdavo klausytis. Ypač "dziūkai" negalėdavo atsigerėti jo sakomais pamokslais. Jis jų nė nesigailėdavo sakyti. Kur tik paprašydavo, jis visuomet buvo pasirengęs. Mėgdavo velionio pamokslus ir žemaičiai. Plašiai velionio vardas buvo žinomas, kaip gero Misijonieriaus.

A. a. Tėvas Zigmas, kilęs iš paties Dziūkijos vidurio, buvo tikras jos mylėtojas. Dziūkijos girios jam kvėpte kvėpėdavo, ežerai traukte traukdavo. Ilgėdavosi jis jų, kaip brangiausių daiktų. Visus kviesdavo atsilankyti į jo tėviškę pasigrožėti tenykštės gamtos gražumu. Manė patį kiek jis priprašė, kad tik kartu su juo vyktų kada i Merkinę. Kaip jis nudžiugo, kai mes keliese sutarėme prieš kelerius metus atvykti į Merkinės šv. Roko atlaidus. Rodos, jam mes tuo dangų prilenkėme!... Taip jis brangino savo kraštą.

Dabartinis Marijonų Generolas — J. E. vyskupas Petras Būčys, įvertindamas a. a. Tėvo Zigmo iškalbingumą buvo beskirias jį misijonierium į Ameriką. Nežinia tačiau dėl ko velionis atsiprašė, kad paliktų Lietuvoje. Be abejo, jo didelis nuolankumas gąsdino jį, kad netiksiąs Amerikoje misijonieriauti. Gaila! — Jis kaip tik būtų buvęs čionai tinkamas misijonierius, ypač tose vietose, kur dauguma iš jo kampo yra atkeliavusių. Čionai prie lengvesnių gyvenimo sąlygų gal ir sveikata būtų buvęs tvirtesnė ir gal ne-

būtų reikėję tokioje jaunatvėje skirtis su šiuo pasauliu!...

Dievo, matyti, kitokia buvo valia. Trumpai gyvendamas suskubo a. a. Tėvas Zigmas daug nuveikti Dievo garbei ir žmonių naudai. Teatlygine jam Viešpats iš savo neišsemamų gerybių pagal jį užpelnus. *Kun. A. Petrauskas.*

MARIJAMPOLĖ. — Vasario 16 d. Kauno ligoninėje atsiskyrė su šiuo pasauliu kun. Zigmas Drabnys, dirbusis Žemaičių Kalvarijos name. Buvo tikras Kristaus tarnas, labai darbštus, uolus ir pamaldus mūsų kongregacijos narys. Palaidojome jį Marijampolės kapinėse 18 vasario. Amžiną atsilsį jį sielai karštai Dievą mylėjusiai ir uoliai Devui tarnavusiai.

Kiek pirma vasario 8 d. Ukmergės name mirė brolis Vincas Duoba. Džiova jį pribagė. Prisirengęs ir atsidavęs Dievo valiai ėjo į kitą gyvenimą tas pamaldus jaunikaitis. Amžiną atsilsį.

Pas mus ir užėjo krizio metai. Žmonėse nėra pinigų ir mes tai labai jaučiame. *K. J. T.*

ŠAULIAI. — Sėdžiu šiauliuose ir laukiu traukinio į Telšius. Naudojuosi proga parašyti "Laiivui" keletą žinučių.

1. "Šaltinio" ekskursija, kaip ir visi kiti keliautojai į Ameriką, turės sunkumų. Amerikos konsulas reikalauja iš kiekvieno Liet. piliečio garantijos \$500.00. Tik valdininkai, mokytojai, kunigai ir pirkliai leidžiami lengviau. Vakar ir užvakar buvo L. K. Mokslo Akademijos suvažiavimas. Suėjau "Ryto" redaktorių. Jis tų sunkenybių nežinojo. Pasakiau, kad iš 63 užsirašiusių keliaut, jei atsiras 15—20 leistinių į Ameriką — bus gerai.

Būt gera mano ekskursantams, kurie neturės Chicagoj giminių, gaut pigų išlaidkymą. Kiek jų bus — nežinau, gal 12 vyrų — 10 moterų, ar kaip kitaip.

2. Vasario 18 d. palaidojom kun. Z.

Drabnį. Mirė plevritu ir džiova, o 4 vas. mirė broliukas V. Duoba Ukmergėje. Važiujančius iš Ukmergės mūsų 4 brolius ir kun. K. Zajančikauską ištiko nelaimė — apvirto autobusas į grabę, sužeidė. Smarkiausiai nukentėjo kun. Zajančikauskas. Stiklas perkirto dešinės rankos storiausią nervą. Nevaldo svarbiausių tryjų pirštų. Vasario 27 d. dr. Kuzma padarė jam operaciją, susiuvo nervą. Vakar aplankiau ligoninę. Sakosi, rėkęs žvėrių baltais, nors ranka buvusi apmarinta.

3. Liet. Katalikų Mokslo Akademijos suvažiavimas pavyko labai dailiai. Pasirodė katalikų mokslininkų ir mokslo mėgėjų šimtai žmonių. Padarė gero įspūdžio.

4. Mūsų parapijoj kalėdojimas baigtas. Nuo pat Kalėdų trečios dienos iki vas. 27 d. kas savaitė per du mėnesiu po 2 dieni važinėjau kalėdot. Dabar važiuoju parsivešti iš Telšių dėdę kun. K. Matulaitį. Jis ten gydėsi apie 8 savaites. Pasveikt nepasveiko.

5. Mūsų spaustuvėj dabar spausdinam: "Šaltinį" "Šaltinėlj," "Šventųjų Bendravimą," "Sargybą," "Žvaigždute," "Vaidelute," "Marijampolės Parapiją" ir kitus leidinius. Darbo yra daug.

Kun. K. A. Matulaitis.

ŽEMAIČIŲ KALVARIJA, (Telšių apskr.). Vasario 16 d. vakare, kada visa Lietuva, kartu ir kalvariškiai, džiaugės minėdama nepriklausomybės sukaktuves, Žemaičių Kalvariją pasiekė liūdna ir skaudi žinia: mirė visų kalvariškių mylimas ir gerbiamas kunigas Zigmas Drabnys, M. I. C. Velionis praeitais metais susirgo ir skųsdamasis kvėpavimo organų pakrikimu, gydėsi Varėnoje, bet kiek pabuves ir nepasigydęs kiek reikiant ir išsiilgęs Stebuklingosios Motinos grįžo į Kalvariją. Išgyvenęs nekuri laiką ir pajutęs ligos pavojų, išvyko į Kauną ir jau paskutinį kartą išvyko. Atskridusi žinia nevienam

išspaudė gailių ašarų, nes brangus kunigas buvo karštai visų mylimas. Vos keletą metų čia pagyvenęs, savo gražiais ir turtingais pamokslais ir ypač ligonių lankymu, padėjo daugeliui paklydusių surasti tikrąjį laimės kelią. Nesibijojo a. a. gerb. kunigas laukyti sunkiai sergančių ligonių, dėlto, manoma, jam ir teko nelauku atsiskirti su šiuo pasauliu. Reikėjo atsiskirti, kada jis dar taip buvo reikalingas, kada jis dar daug būtų galėjęs pasidaruoti katalikybei. Išsėkis, brangus kunige, Lietuvos žemelėj, kol Viešpats Tave pasišauks, o mes kalvariškiai tave atsiminsime savo maldose ir už nuopelnus Tau pasimelsime! — M. Gruinytė.

CHICAGO, Ill. — Jo Em. Kardinalas Mundelein misijų parėmimą nurodo kaip tinkamiausią Gavėnios metu atgailai naudingą darbą. Išmaldos davimas misijų šelpimui yra ne tik brangus, bet ir šventas darbas, nes šelpti ir remti misijas ir misijonierius tolimuose kraštuose, lygiai ir tuos, kurie ir mūsų pačių krašte dirba Bažnyčios daboklėse, yra privilegija, pareiga ir atsakomybė mums visiems,

turtingiems ir vargšams, jauniems ir seniems, kunigams ir pasauliečiams, gelbėti šviesą nunešti tiems, kurie yra tamsybėse; būti dalyviais su kitais laimingesniais, mūsų tikėjimo paguodoj ir Sakramentų malonėse; imti dalyvumo atvesti sielas prie Kristaus, tai vis gražios progos, kuriomis mes privalome naudotis ir su jomis nesiskirti. Tai visa pasiliks šalia mūsų, kada paskutinę dieną būsime teisman pašaukti. Karo metu namie pasilikę piliečiai pripažįsta patrijotizmo pareiga ir aukštąja pagarba ir privilegija, kad gali kuo nors gelbėti krašto ginėjams kovos laukuose. Koks gi kitokis gali būti tikslas ir misijų veikime, jei ne pagalbos davimas, padrašinimas ir reikalingiausios apsiginimo priemonės Kristaus kareiviams atkakliausiose kovų zonose ir arčiausia priešų jėgų esantiems.

+ Telšių seminarijoje mokslo metų pradžioje matėsi daug daugiau klierikų, kurių dabar tik pusė pasiliko.

Gavėnios sekmadieniais, klierikai katedroje Gaudžius Verksmus gražiai gieda.

AR VAŽIUOJI Į EUROPA ŠĮ PAVASARĮ?

Jei taip, dėkis prie mūsų metinės Pavasarinės Ekskursijos

Į LIETUVĄ IR ROMĄ

Išplaukiant ant didžiojo Prancūzų Linijos laivo

“ILE DE FRANCE”

1933 m. Balandžio 29 d.

PER HAVRE IR PARYŽIŲ

Gėrėsitės smagumu, greitumu, geru patarnavimu ir naminių valgių gaminiu

Dėl platesnių informacijų, pasportų, sugrįžimo leidimo ir tt. kreipkitės į

“DRAUGO” LAIVAKORČIŲ AGENTURĄ 2334 S. OAKLEY AVE.,

Chicago, Illinois

French Line

4085201

